

тѣзи кесия близо до една стѣна. Прибрахъ ъж и ъж скрихъ въ пазвата си. Когато бѣхъ далечъ отъ мѣстото азъ ъж отворихъ и видѣхъ, че е пълна съ книжни пари. Не видишь ли въ това ржката на Бога, който иска да ни помогне?

— Трѣбва да кажешъ по-вѣрно, който иска да испита твоята и моята честность, Лулчо! Защото, който намѣри нѣщо — което всѣкога има притѣжателъ — трѣбва да го възвѣрне.

— Съгласенъ съмъ съ това, но когато прѣдметътъ може да се познае; а пѣкъ книженитѣ пари всички сж еднакви и всѣки може да каже, че сж негови.

— Но който ги е загубилъ може да каже колко сж и гдѣ ги е изгубилъ. Напр. тѣзи сж петъ книги по сто лева, три по петъ и една по два — правѣтъ всичко петстотинъ и седемнадесетъ лева; така щото не е мжчно да се намѣри притежателя имъ. Безъ друго той ще обяви чрѣзъ вѣстницитѣ, или по другъ нѣкой начинъ и ний ще му ги възвѣрнемъ.

Лулчо слѣдъ думитѣ на майка си се позамисли и разбра, че тя имаше право.

На другата сутрина, като отиваше на дюгеня, спря се да прочете нѣщо изъ обявленията, които бѣхж залепени на жгжла на улицата. Той прочете въ едно, което пишеше за изгубени нѣща и напечатано съ едри букви.

„Приличенъ подарѣкъ“ се успокояваше Лулчо, като си мислеше, че възвръщанието на паритѣ би спечелило нѣщичко за майка му. Но нито едно отъ тѣзи обявления не извѣстяваше за загубени пари.

Лулчовата майка се потруди да намѣри господара на паритѣ, похарчи пари за вѣстници да търси изъ обявленията, но на пусто!

На четвъртата утрина жената, като разгърна единъ вѣстникъ, прочете:

„Прѣди четири дни, единъ болнавъ бѣденъ човѣкъ на име Иванъ Петковъ, истървалъ на Свѣтославската